

90. Az Úr szeme jóságosan ránk tekint

Énekeljük a Jézus-imát, az Úr irgalmáért esedezzünk, az Ő jóságát igényeljük:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Mint a vámos a jeruzsálemi templomban – aki nem merte felemelni szemét az Úrhoz (Vö. Lk 18,13) –, én is ilyen lesütött szemmel **álljak meg bűnösségem tudatában az én Uram, Jézusom előtt!** Ugyanakkor **gondoljak az Úr irgalmas szeretetére:** arra a jóságra, amellyel Ő hajlandó reám tekinteni, megtisztítani, és jóságosan gyermekévé fogadni. A szívemnek ezzel az irgalom utáni esedezésével, illetve az irgalmazó Isten jósága feletti örvendezésével énekeljem újra a Jézus-imát: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

Az Ószövetség nagy imádkozójának, a Zsoltárosnak az élményét kívánjuk megélni: **Jóságodról elmélkedünk, Istenünk, lelkünk belsejében. Miként már neved is, úgy Fölséged is betölt minden földhatárt. Jobbod telve igazsággal** (Zsolt 47,10.11). Az eredeti szövegben *az Úr jósága* irgalmat jelent. Az Úr irgalmáról akartunk eddig is elmélkedni. Ez segített bennünket a csendre, ez segített az összeszedettségre, hogy az Úr irgalmas szeretetére, megbocsátó jóságára irányítsuk figyelmünket.

1. Amikor most az Úr tekintetéről elmélkedünk, akkor **próbáljuk meg is élni magunkon Isten jóságos tekintetét!**

A tanár zord tekintetétől reszket a diák, vagy a szigorú atyai tekintettől a gyermek mindjárt „kezes báránnyá” válik. Az ilyen élmények alapján próbáljuk észrevenni magunkon azt a jóságos tekintetet, amellyel a Mennyei Atya néz ránk. Ismételgessük magunkban: **„Ő jóságosan néz ránk!”** Hagyjuk felénk áradni Istennek ezt a jóságát! Imádságos formában is megfogalmazhatjuk: **„Jóságosan reánk tekintettél!”**

2. Már nem kell mondanom: *Hallgass meg, Uram, jóságos szeretettel, nagy irgalmaddal fordulj hozzám, szolgálótól ne fordítsd el arcodat; sietve hallgass meg engem, mert nagyon gyötrődöm!* (Zsolt 68,17.18), mert már megtapasztalhattam azt, hogy **az Úr hozzám fordult.** Inkább a következő zsoltárt mondhatom: *Uram, Te irgalmas és jóságos vagy, hosszan tűrő, könyörülő és hűséges. Tekints rám!* (Zsolt 85,15).

Isten tekintetéből újra csak a szerető jóságot olvashatom ki. Mondjam a Zsoltárossal: *Milyen jó az Isten az igaz szívűekhez!* (Zsolt 72,1). *Isten irgalmából vagyok az, aki vagyok* (vö. 1 Kor 15,10). Ő bocsátotta meg a bűneimet. Az Ő irgalmas jóságából tisztult meg a lelkem, és lett igazzá a szívem. A rossz helyett a jó töltötte be a szívemet. Ezért van lelki képességem ahhoz, hogy megtapasztalhassam: milyen jó az Isten az igaz szívűekhez!

3. Ez a Jézus-ima gyümölcse: Amikor segítségül hívom az Úr irgalmát, és Ő jóságosan megbocsát, akkor **megtapasztalhatom, hogy milyen jó hozzám!** A Jézus-ima a szüntelen imádság igényéből fakad, ahogyan Szent Pál apostol tanácsolja: *Szüntelen imádkozzatok!* (1 Tesz 5,17). Akkor ebbe a szüntelen imádságba tartozik az is, amit a Zsoltáros így fogalmazott meg: *Szemem előtt van jóságod szüntelen* (Zsolt 25,3), vagyis hogy irgalmaztál már nekem, megbocsátottad vétkeimet és megtisztítottál.

– Bárcsak egyre többször tudnám szemlélni az Úr jóságát!

– Bárcsak – akár szavak nélkül is – megélhetném Isten felém áradó jóságát! *Szemem előtt van jóságod szüntelen, Uram!*

4. **Amikor az Úrra vetem a tekintetemet, és magamon érzem az Ő jóságos tekintetét,** akkor már nem kíváncszom másfelé nézegetni, hiszen nemcsak a tekintetünk, hanem a lelkünk is egybeforr! Milyen kicsivé lett a távolság a mennyország és a föld között! Hozzám érkezett a mennyország Urának a tekintete!

5. Ha pedig **nem tudom felemelni a tekintetemet Őhozzá,** akkor Ő vonja magára, Ő irányítja magához, hogy tekintetünk eggyé legyen, és szeretetünk egymásba ivódjék!

– Bárcsak semmi se zavarná meg ezt az egybeforrt tekintetet!

– Bárcsak örökké tartana a tekintetünknek, a lelkünknek ez a szerelmes egymásba forrotsága!

6. De jó, amikor már elmondhatom: „Most már tudom, hogy milyen irgalmas, milyen jóságos vagy, Uram!” **Amikor föllobban a szívemben az Úr jósága fölötti öröm érzete, akkor engedjem, hadd lobogjon egyre jobban!** Most már így fogalmazhatom meg a Jézus-imámat: „*Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, örvendezem nagy jóságod és irgalmad fölött!* Örvendezem a hozzám lehajló jóságos tekinteted miatt! **Minél tovább nézel engem, és én szemlélhetlek Téged, annál nagyobb lesz az öröm bennem.**” Próbáljam úgy megjegyezni ezt az isteni tekintetet, hogy soha többé el ne feledjem! Ahogyan Péter apostol sem feledte el azt a tekintetet, amellyel a háromszoros tagadás után Jézus rá nézett, úgy én se feledjem ezt az irgalmas, jóságos tekintetet, amellyel az Úr reám néz – folytonosan, szüntelenül! Amint Péter bűnbánatra indult Jézusnak ama tekintetére, úgy én öröme, ujjongásra gyűljak Jézusnak eme tekintete miatt (Vö. Mt 26,70.75)!

7. Avilai Szent Teréz – Jézusnak ez a választott jegyese is – sokszor a Zsoltáros szavával fejezte ki az Isten irgalma fölött érzett nagy-nagy örömet: *Az Úr nagy jóságát éneklek szüntelen, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségét* (Zsolt 88,2). Ő tudniillik megtapasztalta az Úr irgalmát, mert az Úr megmutatta jóságát az Ő választottja iránt. Avilai Szent Teréz nagyon szerette ezt a zsoltárverset, és ezt a zsoltárszöveget imádkozva bizonyára szüntelenül zengte, énekelte az Úr nagy jóságát.

8. **Szívemben én is szüntelenül énekeljem az Úr nagy jóságát, szeretetét, amellyel reám tekintett!** Ezt a szeretetajándékozást énekelhetjük így is: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!* Engedjük visszhangozni lelkünkben annak a nagy-nagy szeretetnek az áradását! Még egyszer énekeljük: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

9. Lelkem legmélyének örömét, ujjongását – amiatt, hogy rám tekintett az Úr –, megfogalmazhatom a Szentlélek indíttatása szerint olyan szavakkal, olyan dallamokkal is, amelyeket csak az én Uram és én ismerek. **Engedjem, hogy az öröm a szívemben a legszebb dallamívnél is magasabbra,** egészen föl a jóságos Úrhoz **szárnyaljon!** Az ember ilyenkor talán érzi: „kár, hogy nem tudok még repülni, szárnyalni! Annyira lehúz még a föld, a test!”

10. Milyen csodálatos lesz az, amikor **a lelkem szabadon követheti az Úr magához hívó tekintetét!** Feltámadt testemben akkor majd együtt lehetek az én Urammal! Ott, abban a mennyei életben örökre megmarad ez az ujjongás! A lelkemben a Zsoltáros figyelmeztetése szerint örökre megmarad a hála: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó az Úr* (vagyis irgalmas), *mert örökké szeret minket!* (Zsolt 117,1).

11. Ez a szó: „örökké szeretlek!” – ott teljesedik be igazán! Isten mondja nekem: „**örökké szeretlek!**”, én pedig viszonzhatom Neki: „**Örökké szeretlek!**” A mennyországban ugyanis majd örökké hálát adhatok az Úrnak, *mert jó az Úr!* Nemcsak jóságos tekintetét közli velem, amellyel rám tekintett, hanem jóságos lényét, örökké szerető lényét is! A mennyországban örökké zeng majd az énekünk egymásnak: „**Örökké szeretlek!**”

12. Zengjem tehát a Zsoltárossal: *Legyen áldott az Úr, aki békességet akar szolgájának!* (Zsolt 34, 27).

– Örökre békességet, nyugalmat ad.

– Már nem lesz nyugtalan a szívem a bűneim miatt, az Isten irgalmára való rászorultságom miatt.

– Már betöltött az Úr irgalma!

– Már megtisztított az Ő jóságos tekintete!

– „Már megnyugszik a szívem az én jóságos Teremtőmben, Istenemben, Aki magának teremtett”, – ahogyan Szent Ágoston mondja.

13. Ez a napnál is ragyogóbb tekintet, ez a minket leginkább szerető embernél is szeretetteljesebb nézés nemcsak az Úr békéjéért, hanem magát a békesség Urát is adja nekem!

14. Ó, mennyire kell hálálkodnom az Ő irgalmas jóságáért! Olyan jó lenne már előremenni a lelkemmel a mennyi országba, ahol színről színre szemlélhetem az én jóságos Uramat! **Befogadhatom az Ő jóságos tekintetét. Ő pedig engem fogad be a jóságos lényébe**, mert Ő a jó Isten! Csak ennyit mondjak örvendezve: „Jóságos vagy hozzám! **Jóságos vagy hozzám!**”

15. Ebben a mennyi világban csodálkozva láthatom, hogy az Úr minden teremtményéhez jóságos. Mostantól kezdve már így folytassam az imámat: „Jóságos vagy hozzánk! **Jóságos vagy hozzánk, Uram!** *Ez az a Te nagy dicsőséged, amely betölti az eget és a földet!* (Vö. Iz 6,3). Jóságod minden emberi kicsinyesség, gyarlóság, bűn és gonoszság ellenére is betölti az egész világot.

Ó, de jó, Uram, hogy a szemed ilyen jóságosan ránk tekintett!”

Énekeljük Urunk jóságát: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

Igényeljük Urunk jóságát: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*